

ΠΡΟΣΦΩΡΗΣΙΣ ΑΥΓΕΡΙΝΟΥ.

Ἔ! ἦλθε τέλος πάντων ἡ ὕστερη ἡμέρα,
Καὶ κάτω τὰ κουδούνι, συνάδελφοι, πετῶ . . .
Σὰς εὐχομαι μπουνάτσα καὶ πρίμο τὸν ἀέρα
Ἵστὸ νέο σας ταξεῖδι, καὶ ὅλους χαιρετῶ.
Μὰ ἓνα μόνο θέλω, ἐκεῖ ὅπου θὰ πάτε
Κι' ἐμένα κάπου κάπου ὁ νοῦς σας νὰ θυμᾶται.

Σύνοδος σὰν καὶ τούτῃ ὡς τώρα δὲν θυμοῦμαι
Ἵστὸ ἔθνος τῆς Ἑλλάδος νὰ ἔγινε ποτέ.
Τᾶκαμαμ' ὅλα ρόδιδο . . . λοιπὸν ἄς ἔξαπλωθοῦμε
Ἵστὰ σπήττα μας καὶ πάλι, χρυσοὶ μου βουλευταί.
Ἐλᾶτε ἕνας ἕνας, συνάδελφοι, κοντά μου,
Νὰ σὰς γλυκοφιλήσω μὲ ὅλη τὴν καρδιά μου.

Ἔ! ἦλθε τέλος πάντων ἡ ὕστερη ἡμέρα!
Καλὸ σας κατευόδιο, σὰς ἀποχαιρετῶ,
Καὶ εὐχομαι νὰ φάτε Ἵστὰ Γιάννινα 'κεῖ πέρα
Μὲ ὄρεξι μεγάλην τοῦ Πάσχα τὸ ψητό.
Κι' ἐγὼ ἐκεῖ θρემμένος μαζί σας ν' ἀνταμώσω,
Κι' ἀπὸ χαρὰ γεμάτος Ἵστὸ γλέντι νὰ τὸ στρώσω.

Μὲ σὰς κι' ἐγὼ νὰ πίνω, μὲ σὰς νὰ ξεφαντώνω,
Νὰ γίνω τῆς Παιδείας καὶ πάλι Ὑπουργός,
Τῆς ὡμορφαις δασκάλας παντοῦ νὰ ξετρυπώνω,
Καὶ νᾶμαι Ἵστῆς Τουρκάλας ὁ πρῶτος κυνηγός.
Νὰ βλέπετε τὴν πούλια Ἵψηλὰ Ἵστὸν οὐρανό,
Νὰ βλέπετε καὶ ἄλλον Ἵστὴ γῇ *Αὐγερινό*.

Νὰ ἔχω κάθε ἡμέρα τραπέζια, κι' ἐσπερίδες,
Τὰ πράγματα τοῦ ἔθνους νὰ τρέχουν μὲ χαρὰ,
Νὰ πάρετε ἀμπέλια, οἰκόπεδα, σταφίδες,
Κι' ἡ τσέπαις νὰ γεμίσουν μὲ μπόλικο παραῖ.
Ν' ἀκούμε κάθε Τούρκας γλυκεῖας τὸν ἀμανέ,
Νὰ παίζουμε καὶ ἴλιγο κανένα *λασχερέ*.

Ἔ! ἦλθε τέλος πάντων ἡ ὕστερη ἡμέρα
Καὶ τὰ Ἵψηλὰ τῆς ἔργα τελειώνει ἡ Βουλὴ . . .
Κυττάξετε τριγύρω . . . ώστηλώθη ἡ παντιέρα,
Κι' ἀρπάζουν τὸ τουφέκι κουτσοί, στραβοί, κουλοί.
Λοιπὸν κι' ἐγὼ κουδούνισα καὶ πρακτικὰ πετῶ . . .
Καλὸ σας κατευόδιο . . . σὰς ἀποχαιρετῶ.

Souris

αὐτὴν κατῳκεῖ οἰκίαν καὶ μάλιστα διεζεύχθη τὴν γυναῖκά
του διότι—ὡς γυνὴ—ἡγάπα τὴν πολυτέλειαν καὶ τὰς ἐπι-
δείξεις μὴ θεωροῦσα ὡς ἐπαρκῆ εὐτυχίαν τὴν συζυγικὴν
εὐκλειαν . . . κατερχόμενος δὲ καὶ μέχρι τοῦ Σωκράτους
θὰ σὰς εἰπῇ, ὅτι ὁ θεῖος οὗτος ἀνὴρ κατῳκεῖ εἰς τὴν μικρο-
τέραν οἰκίαν τῶν Ἀθηναίων, θὰ σὰς περιγράψῃ τὸ πενιχρόν
του δωματίον, τὴν ξηρὰν του κλίνην καὶ τὴν ἀμυδράν του
λυχνίαν, δὲν θὰ παραλείψῃ δὲ νὰ προσθέσῃ ὅτι καὶ ὁ Ἀρι-
στοφάνης εἰς τὰς Νεφέλας του διεκωμώδησε τὸ οἰκίδιον
τοῦ Σωκράτους!

— Μὰ ἀρχαιολόγε! ὅλοι οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶναι φιλόσο-
φοι! . .

— Ναί, οὔτε σοφοί! διὰ τοῦτο ἓνα μόνον τοιοῦτον ἀνέ-
φερα, ἐνῷ οἱ λοιποὶ ἦσαν κατὰ τὴν φράσιν σας ἄνθρωποι
τοῦ κόσμου! . . .

Ἀλλὰ σὰς ἀκούω ψιθυρίζοντας, καὶ συλλαμβάνω φράσεις
τινὰς αὐτότε ἥτο ἀπλοῦς ὁ βίος, ἦσαν περιωρισμένοι αἱ σχέ-
σεις, μικραὶ αἱ πολιτεῖαι, ἄλλος κόσμος, παρῆλθον πλέον
αὐτὰ ἀνεπιστρεπτει, νὰ δὰ ἡ ὥρα νὰ περιπατῶμεν πάλιν
ἀσκεπείς καὶ ἡμίγυμνοι, νὰ ζυμώνῃ ἡ βασιλίςσα καὶ ὁ βα-
σιλεὺς νὰ ἀντλή ὕδωρ . . . » Ἀρκεῖ, ἀρκεῖ . . . φρονεῖτε
ὅτι, κατὰ τοὺς Περσικοὺς πολέμους καὶ τὸν Πελοποννησια-
κὸν αἱ ἱστογράφοι Ἀθηναῖοι ἦσαν ὅπως κατὰ τὴν ἐποχὴν
ἐκείνην, ἦν κατ' ἐξοχὴν λατρεύετε δηλ. τὴν ἱπποτικὴν,

ὅτε λησμονηθέντος καὶ τοῦ ὀνόματός της αὐτοῦ ἀνεφέρετο
ποῦ καὶ ποῦ ὑπό τινος περιηγητοῦ ὡς χώρος περιέχων ἀρ-
χαῖα ἐρείπια πόλεως ὀνομαζομένης κατὰ πᾶσαν πιθανό-
τητα *Σετινὴ* . . . συγχέετε δὲ τῆς δουλείας τὴν ἀθλιότητα
ἢ καὶ ἑλλείψεις τινὰς τῶν ἀρχαιοτάτων πολιτειῶν πρὸς
τὸ ὀλιγαρκὲς καὶ ἀπέριτον τῆς μεγαλοφυΐας . . .

Ἡ διδασκάλων γενεὰ πρόσελθον ἀρωγός μου—φέρουσα
ὅμως ὑπὸ μάλης καὶ τὰ κατὰλληλα χωρία ἀρχαίων συγ-
γραφέων—ὅπως ἀποδείξω εἰς τοὺς σκληροτραχήλους ἀνα-
γνώστας μου ὅτι ὁ βίος τῶν προγόνων ἡμῶν δὲν ἦτο πενι-
χρὸς, ἀλλὰ κατ' ἐξοχὴν δημόσιος, τοῦ ἰδιωτικοῦ θεωρουμέ-
νου ὡς ὀχληρᾶς καὶ ἀναποφεύκτου ἀνάγκης, ὅτι πρὸς σύγ-
κρισιν τῶν δύο τούτων βίων θὰ ἀρκέσῃ ἡμῖν ν' ἀναφέρω-
μεν περὶ τῆς διαφορᾶς τῶν ἰδιωτικῶν καὶ δημοσίων οἰκο-
δομημάτων . . . Ἡ διαφορά αὕτη θὰ σὰς ἐκπλήξῃ καὶ οὐχὶ
ἀδίκως, ἀφοῦ πρὸ ὑμῶν ἐξέπληξε καὶ τὸν Δικταίον ἐπι-
σκεφθέντα τὰς Ἀθήνας κατὰ τὸν 4ον π. Χ. αἰῶνα καὶ
γράφοντα «αἱ μὲν πολλὰ τῶν οἰκιῶν εὐτελεῖς, ὀλίγα δὲ
χρήσιμοι. Ἀπιστηθεὶς δ' ἂν ἐξαίφνης ὑπὸ ξένων θεωρουμέ-
νη, εἰ αὕτη ἐστὶν ἡ προσαγορευομένη τῶν Ἀθηναίων πό-
λις . . . μετ' οὐ πολὺ πιστεύσειεν ἂν τι! Ὡδεῖον τῶν ἐν
τῇ οἰκουμένῃ κάλλιστον, θέατρον μέγα καὶ θαυμαστόν, Ἀ-
θηνᾶς ἱερὸν πολυτελές, ἀπόψιον, ὁ καλούμενος Παρθενών,
μεγάλην κατὰ πληξίν ποιεῖ τοῖς θεωροῦσιν κ.λ.π . . . Τώρα